

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

19. Aarg. Nr. 23.

Den 1. Septbr. 1870.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

holdt i det nye Tabernakel i Saltøstaden den 29de Mai 1870.

(Fra „Deseret News.“)

Det er med Fornøielse, jeg fremstiller mig her idag, for at rette nogle Ord saavel til mine Sodsfende som til de Fremmede, og jeg vil tale om dem, netop som de ere. Jeg vil først henvende mig til de Hellige, som troe paa det høie Bæsen, der stabe Universet og fremdeles styrer samme. Dette Bæsen, Alles Fader, har overgivet sine Born til Synd, Morke, Glendighed og Død paa denne Jord; men han har ogsaa nedlagt Egenstaber i os, hvorved vi — i Forening med de Midler, han har bestemt til vor Opriisning — kunne vende tilbage til ham. Jeg vil derfor opmuntre de Hellige til at efterleve deres Religion. Lev saaledes, at Guds Aand kan boe hos Eder, saa I med Bestemthed kunne vide, at han er til. At fortælle Eder, at der boer en Gud i Himlene, at Jesus Kristus er Verdens Frelser, eller at han vil give sin Aand til dem, der troe, vilde være aldeles unyttigt for

mig, medmindre I selv adløde hans Befalinger.

De Sidste-Dages Hellige ansees af Verden for Taaber, der af lutter Fanatisme have kunnet annamme en Bildfarelse ved Joseph Smith; men I, som have annammet hans Grundsaetninger, vide for Eder selv, om I ere førte bag Lyset eller ei. Hvis I ikke leve saaledes, at I selv have et levende Vidnesbyrd om denne Gjernings Guddommelighed, men blot skulde tage mit Ord, min Tro eller mine Argumenter derfor, hvilke Bildfarelser vilde dette ikke drage Eder ind i. Det er min inderlige Opmuntring og Formaning til Eder, Sidste-Dages Hellige, at I selv maae leve for og nyde af Guds Aand, og at I ville oplære Eders Born i Hellighed, saa de ogsaa kunne domme for sig selv.

Jeg vil spørge mine Benner og mine Fjender, ja de største Genier og Philosopher blandt Menneskene: Hvor faae I

Ederes Kundskab fra? Man vil maastee svare, at min Moder eller min Skolelærer har lært mig det, eller at man har erhvervet sig det ved Læsning, men hvor fik disse deres Kundskab fra? Hvor er Ophavet dertil? Spørg Mekanikeren, hvem der indgav ham Tanken om hans Opfindelser, eller Professor Morse om hvorledes han kunde hitte paa at telegraphere ved Hjælp af en Jertraad fra et Sted til et andet; spørg Robert Fulton, hvem der lærte ham at anvende Damp til at drive Skibe frem med. Lærte de det af deres Modre, deres Lærere, deres Præst eller nogen Anden? Nei, Aandens Gyn viste dem Muligheden af deres senere Opfindelser. Jeg boede i Nærheden af de Fjell, der hjalp Fulton at bygge hans Dampbaad. Det stod ikke i Nogens Magt at frasnakke ham hans Planer. Hvem var det, som drev Fultons Sind frem i denne Retning? Det var den usynlige Indskydelse af det Lys, der udstømmer fra Skaberen Dag for Dag, Nat efter Nat, i Syner, i Drømme, i Inspirationer. „Nu har jeg det! nu seer jeg det!“ sagde han, og saa tog han fat. Jeg erindrer, han fortalte nogle af vore Raboer, som hjalp ham at bygge den første Dampbaad: „Jeg veed, jeg kan drive denne Baad herfra (New York) til Albany ved Hjælp af Damp; jeg veed det ligesaa sikkert som at jeg lever.“ Jeg erindrer ligeledes en Vognmager i New York ved Navn Curtis, som sagde: „Jeg vil anvende al min Smule Gien- dom for at hjælpe Fulton at sætte hans Foretagende igjennem, thi jeg veed, det vil lykkes.“

Hvor faaer Videnskabsmændene og Philosopherne deres Kundskab fra? De faae den fra Gud, thi en Deel af hans Intelligence er nedlagt i ethvert Menneskes Bryst. Man kan ikke selv tage sig den; den var ikke der, før den blev dem

indblæst. Spiren er plantet i deres Bryst, og vi uddanne den; vi soie Kundskab til Kundskab, Lys til Lys, Forstand til Forstand. Denne Gvne til at voxe i Lys og Kundskab er nedlagt hos Enhver og behøver kun Udvikling. Hvor stammer altsaa Ederes Kundskab fra, I Verdens Lærde? Blev den Eder lært? Ja ganske vist, den blev Eder lært. Af Ederes Lærere? Nei, af den Aand, der boer i Mennesket, hjulpen af Guds Aand, der giver Lys og Forstand. Vi vide Alle, at man kan lære et Blad af en Bog idag og et andet imorgen, uden at glemme noget af det forud lært, og saaledes kan man tage Trin for Trin i Kundskab og udvikle de Gvner, Gud har nedlagt i os, indtil vi have annammet en Fylde af Guds Kundskab.

Dette er en af „Mormonerne“ Læresætninger, og jeg spørger vore Benner i Verden, er der noget Dndt i dette? Er der noget Dndt i at troe paa Gud? Vi have Tro paa ham; vi leve ved vor Tro; vi kom til disse Bjergegne formedelst vor Tro. Vi kom hertil saagodt som nøgne og barfodebe, og endstjøndt dette Udtryk kan forekomme vore Benner vel stærkt, er det dog sandt. Skal jeg belyse dette nærmere? Jeg er villig dertil og skal begynde med at tilfredsstille de tilstedeværende Fremmedes Nysgjerrighed saavel som den hele Verdens, med Hensyn til hvormange Hustruier Præsident Young har. Jeg skal opfylde Ederes Dnsfte, mine Damer og Herrer, ved at sige: jeg har sexten Hustruier. Om jeg faaer flere her- efter, kan jeg prise min gode Lykke og Guds Godhed derfor. „Hvormange Børn har De, Præsident Young?“ Jeg har ni og fyrretysve ilibe og haaber at faae mange flere. Skriv kun dette ned. Jeg meddeler dette, blot for at tilfredsstille de Nysgjerriges Videbegjerlighed.

„Kom De nogen og barfodet hertil,

Præsident Young?" Ja, saa om trent. „Hvormange af Deres Hustruer havde Skoe paa Fødderne, efterat De havde maattet forlade Alt i Staten Illinois?" Jeg troer neppe, at mere end een eller to af mine Hustruer havde Skoe paa Benene, da vi kom hid. Vi tilfusede os Skind af Indianerne og deraf lavede vi Mokkasiner. Hvormange af disse Vædster havde et Par hele Beenklæder, da de kom hertil? Jeg troer neppe, en halv Snees Stykker vare saa heldigt stillede. De havde havt strengt Arbejde at udføre i Vinterkulden og slidt Alt af sig paa Veien over Orkenen og kom hertil saa at sige nøgne.

Det var formedelst Tro, vi kom hid. Da vi traf den gamle Jæger Bridger ved Big Sandy Floden, sagde han: „Mr. Young, jeg vilde give tusinde Dollars, om jeg vidste, at et Ug kunde modnes i Salthøden.“ Vent atten Maaneder, sagde jeg, og jeg vil vise Dem mange. Svarede jeg saaledes af Kundskab? Nei, men det var min Tro, endstjondt der fandtes ikke det Mindste, som kunde opmuntre os til sig en Tro, thi at dømme efter Alt hvad vi hørte og Alt hvad vi saae og Alt hvad vi vidste om Landets Godhed og Klimatets Kulde, var saadan Tro næsten Vanvid. Men vi reiste videre, banede os Vej gennem Bjergklosterne, slog Broer over Strømmene osv., indtil vi kom hertil, og da begyndte vi at gjøre Alt hvad der stod i vor Magt for at friste Livet. Vi troede, at vi kunde avle Korn her; var der noget Ondt deri? Hvis vi ikke havde havt Tro, hvad vilde der saa være bleven af os? Jeg spørger den hele Verden, er det til Skade for Noget, at have Tro og Tillid til Gud? Have Hedningerne Tro? Spørg Mr. Pullmann, om han havde Tro til at bygge en Jernbanevogn, der var mere komfortabel for det reisende Publikum end

nogen tidligere kjendt, og han vil svare, at han havde Tro til at kunne bygge en Vogn, hvor man med al tænkelig Møgelighed og Behvemmelighed kunde reise fra den ene Ende af Continentet til den anden, og han har viist sin Tro i sine Gjerninger. I vide, at Jakob sagde: „Viis mig din Tro uden Gjerninger, og jeg vil vise Dig min Tro ved mine Gjerninger.“ Mr. Pullman og Andre have viist deres Tro ved deres Gjerninger, og vi have ligeledes viist Verden vor Tro ved vore Gjerninger; er der noget Ondt deri?

Den christne Verden troer paa Gud, men siger tillige, at han intet Legeme har. Den sande Christendom lærer intet Saadant. Gud har ingen Dele, ei heller Lidenskaber, siger Verdens Theologi. Jeg maa ikke have læst Skriften ret, hvis dette er Tilfældet. Jeg læser, at Gud elsker, at Gud hader; jeg læser, at hans Dine hvile paa hans Hænders Gjerninger; at han har udstrakt sin Arm til sit Folks Befrielse og at hans Fodtrin kunne spores blandt Jordens Nationer. Hvis han ingen Fødder havde, kunde hans Fodtrin ikke sees; hvis han ingen Arme eller Hænder havde, kunde han ikke udstrække dem til Befrielse for sit Folk. Jeg læser ogsaa, at hans Øren ere opladte til at høre hans Folks Bonner, men hvis han ingen Øren havde, hvorledes skulde han saa kunne høre? Det er paa denne Maade, jeg læser Bibelen, og er der noget Ondt i at læse og forstaae den saaledes? Der findes en stor Mængde Infideller (Bantroe) nu, som tidligere vare Et med vore christne Venner og Bredre, men som nu forkaste Bibelen i deres offentlige Skoler. Jeg gjør det ikke. Findes der Noget i Bibelen, som ikke bør læses af Eleverne i de offentlige Skoler? Om saa er, da udelad det, eller endnu bedre, omfrib det i et Sprog, der svarer til

Nutidens Begreber om Sømmelighed, saa at Principerne kunne bevares. Jeg veed, der findes meget ligefremme Udtryk i Bibelen, men det var Skik og Brug blandt de Gamle at udtale sig paa den Maade. Ordstillingen ere af mindre Betydning, men Principerne, som findes fremsatte i Bibelen, er det, som giver Bogen dens Værd. Beretningen i det gamle og nye Testamente om Guds Hensigter med Menneffene, samt hvad han har gjort for deres Frelse, Ordinancerne, som han har indstiftet til deres Gjenløsning, hans Søns Mission og Forsoning — alt dette er sandt, og vi, som Sidste-Dages Hellige, troe derpaa.

„Men I have jo en anden Bibel; troe I paa det gamle og nye Testamente?“ Ja, vi troe paa det gamle og nye Testamente og ogsaa paa en anden Bog, kaldet Mormons Bog. Hvilke Lærdomme indeholdes i Mormons Bog? De samme som i Bibelen. Hvad Gavn gjør saa Mormons Bog? Har Nogen havt mindste Nytte deraf? Ja. Hvor og naar? Jeg vil minde Eder om een af Jesu Udtalelser kort før hans Korsfæstelse. „Jeg har andre Faar, som ikke ere af denne Sti, dem bør det ogsaa at høre min Røst, paa det der kan blive een Hjord og een Hyrde.“ Efter sin Korsfæstelse kom han til det amerikanske Fastland, valgte tolv Apostler blandt Nephiterne og udsendte dem at forkynde Evangeliet. Han udførte tillige mange Undergjerninger. Man saae ham komme ned fra Himlen lige midt iblandt det forsamlede Folk. Han organiserede sin Kirke iblandt dem, helbredede deres Syge osv. Det gjør mig ondt at see Levningerne af hiint mægtige Folk i den ynkelige degraderede Tilstand, hvori de befinde sig paa denne Dag. Jeg mener Indianerne — Urindvaanerne i dette Land; men det er paa Grund af deres Frasald og For-

kastelse af Evangeliet, at de ere i denne elendige Tilstand. Indianerne i dette Land ere Efterkommere af det selvsamme Folk, hvem Jesus besøgte efter sin Korsfæstelse, til hvem han leverede Evangeliet og iblandt hvem han organiserede sin Kirke. De tjente Gud med Oprigtighed i et Tidrum af over tre hundrede Aar, men derefter begyndte de at synke i Frasald.

Hvad Gavn have de Sidste-Dages Hellige deraf? Det beviser os, at Bibelen er sand. Hvad siger den vantroe Verden om Bibelen? Den siger, at Bibelen duer ikke mere end Almanakken fra ifjor, at den er et Hjernesvind osv. Mormons Bog erklærer imidlertid, at Bibelen er sand, og den beviser det; de to vidne om hinanden. Det gamle og nye Testamente er Juda Kulle. I erindre jo, at Juda Stamme forblev i Jerusalem og at Herren velsignede Juda, og Resultatet heraf var Optegnelserne, der nu udgjøre vor Bibel. Men hvor er Josephs Kulle? Kan nogen sige mig, hvor den er? Ja, det var Josephs Børn, som kom over Vandene til dette Continent og befolkede samme, og Mormons Bog eller Josephs Kulle indeholder Beretningen om dem og befinder sig nu i Ephraims Hænder. Hvor ere Ephraimiterne? De ere spredte iblandt alle Nationer paa Jorden. Gud er netop nu ifærd med at samle dem ud derfra og vil forene dem, og det er dem, som i denne Tid bringe Evangeliet til den ganske Verden. Er der noget Ondt eller nogen falsk Lærdom heri? Mange sige der er, men i ethvert Fald staaer det altsammen i Bibelen.

Da jeg først begyndte at prædike Evangeliet for fyrrethve Aar siden, var min Text i Almindelighed en Opfordring til Folket at troe Bibelen. Jeg har hørt Mange sige, at ethvert Ord i Bibelen var Guds Ord. Men jeg troer den indeholder tillige gode Mænds Ord og

onde Mænds Ord, gode Engles, onde Engles og Djevles Ord, ja endog et Afens Ord, hvor der siges, at et saadant Dyr irettesatte Propheten for hans Galstab. Jeg tager Bibelens Ord for præcis hvad de ere, men desuagtet troer jeg, at Lærdommene angaaende Saliggjorelsens Plan, som findes i denne Bog, ere sande og at sammes Efterlevelse vil opheie Menneskene. Lærdommene i Bibelen ville forædle ethvert Folk, som tilegner sig dem, thi de give Kundskab, Wiisdom og Kjærlighed til Næsten. De, der efterleve Skriftens Principer, ville være gode, dydige og fredssommelige, baade hjemme og ude. Hvis Folk efterlevede Bibelen, vilde man finde gode Ugtefæller, fortrinlige Huusmødre og lydige Børn; det vilde gjøre Familierne lykkelige og Nationerne florerende og høre dem over jordiske Ting. Er der noget Ondt i alt dette?

„Ja, men I Mormoner ere saadant et besynderligt Folk; sandt nok, vi have fundet Forholdene heroppe langt anderledes end vi havde ventet, men I ere alligevel nogle besynderlige Mennesker.“ I hvad Henseende? Hvad ventede I at finde? Troede I, at vi havde Finner og Stjæl som Fiskene? Vi ere komne ligesaa Eders Lande — fra England, Frankrig, Tydskland, Danmark, Massachusetts, Maine, Vermont og hver Stat i Unionen — hvad ventede I at finde? Vi ville indromme, at vi ere et besynderligt Folk, men hvori bestaaer Forskjellen? Vi troe ikke paa Strid, Riv, Processer og altsens Uenighed. Vi tage de Nedsunkne og Fortrykte ved Haanden og søge at løfte dem op. Det er vor Mission; verdslig Dannelse eller Lærdom er ikke nødvendig hertil. Hvad mig selv angaaer, har jeg kun gaaet i Skole i elleve Dage; Resten af min Barndom og Ung-

dom tilbragte jeg i Skoven med min Fader og mine Brødre, hvor vi sælbode Træer, splittede dem, indhegnede Markerne dermed og deslige. Heri bestod min Opdragelse.

Hvis vi nu kunne tage de Faldne og løfte dem op, rense deres Begreber, forædle deres Følelser, danne deres Sprog og Manerer, lære dem endeel af den nyttige Kundskab, som Verden besidder, og i Tillæg hertil undervise dem om evige Principer, der ere beregnede paa at luttre Sjælen og gjøre dem til Pryd for ethvert Samsfund, maa man saa ikke indromme, at vort System er al Værd værd og fortjener Opmuntring? Dette er Hovedsummen af Bibelens Indhold, og Efterlevelsen deraf vil opreise enhver Familie eller Nation.

Vi ere ikke meget glubste efter Guld, endstjøndt der er Overskud af Guldminer rundt omkring os. Hvis vi kunne erhverve os det ved at dyrke Korn og Kartofler, saa er det i sin Orden. „Hvorfor grave I Mormoner ikke Guldet ud af Jorden?“ Fordi det virker demoraliserende paa ethvert Samsfund at faae det paa den Maade, thi det standser Agerbruget, Industrien og Handelen. Men lad os faae Kul og Jern, Nok at spise og haardt Arbejde, gode Skoler og gode Lærdomme, det er Noget, som kan gjøre ethvert Folk kraftigt, velstaaende og lykkeligt.

Dette er et Punkt, hvori vi adskille os fra alle Andre. Vi have Love i Bibelen, givne af den Almægtige; ligeledes have vi Love, givne af ham i Mormons Bog og Pagtens Bog; de stemme alle overeens og ere nyttige for Enhver, der efterlever dem. Den sande Religion lærer aldrig Noget at gjøre Uret. Den Mand og Kvindes Religion er falsk, som ikke lærer dem at elske Gud og deres

Næste, som ikke forædler Følelserne, renser Sjælen og gjør Mennesket stiftet til at gaae ind i Guds Rige.

Joseph Smith blev ofte spurgt, hvorledes han kunde kontrollere et saa blandet Folk som Mormonerne, og ovenikjøbet uden nogen synlig Anstrengelse. Han pleiede gjerne at svare: Jeg regjerer dem stet ikke; Herren har aabenbaret Principer til dem, som gjør, at Enhver stræber at handle ret i alle Ting, og dermed regjere de sig selv.

Mine Herrer! Heri stikker hele Himmeligheeden med dette Folks Regjering. Man troer, at jeg kontrollerer dem, men det er ikke Tilfældet. Jeg har fuldt op at gjøre med at kontrollere mig selv og med at lære Folket de Principer, det har at efterleve. Gjør Alle dette? Nei, og Følgen er, at vi have ugudelige Mennesker iblandt os. Hvem er Skyld deri? Er det Herren? Nei. Er det vor Religion? Nei. Er det de Raad, vi have aannammet? Nei. Har De, Herr Young, aldrig begaaet nogen Feil? Jo, jeg har ubentvivl begaaet mange Feil af Mangel paa tilstrækkelig Dømmekraft. Har De aldrig gjort nogen større Uret? Nei, aldrig. Jeg veed, hvad der gjennemfarer Hjernen paa næsten enhver Fremmed, der besøger denne By. Gjennem Telegrapher og Aviser udspreedes det over hele Landet, at Brigham Young og Mormonerne have begaaet alle slags Forbrydelser, og vi blive ofte spurgt om det forholder sig saa. Jeg vil svare Dem, mine Damer og Herrer: Nei, det gjør ikke. Det er de Ugudelige, som gjøre sig skyldige i disse Ting, og bagefter søge at hæfte Skylden paa uskyldige Folk. Naar I høre, at Brigham

Young eller nogen af de Hellige have begaaet en eller anden Forbrydelse, da undersøg, hvorledes Sagen forholder sig, før I publicere det over hele Verden.

Man har ofte spurgt mig, hvorfor vi ikke gjendrive alle disse Løgne. Det vilde vi maastee gjøre, om vi eiede alle Aviserne i Christenheden. Hvem vil offentliggjøre et Brev fra mig eller mine Brødre? Hvem vil publicere Sandhed om os? Om det ogsaa lykkedes os at faae et Forsvar ind i et Blad, det vilde aldrig blive optaget i et andet eller tredje. Løgnen derimod vil med Begjerlighed blive optaget fra Blad til Blad. Det gamle Ordssprog har viist sig at være sandt med Hensyn til os, at Løgnen gaaer Verden om, inden Sandheden faaer sine Stoe paa. Det har ikke staaet i vor Magt at gjendrive alle falske Bestyldninger, fordi Bladenes Spalter have været lukkede for os. Men vi stole saameget mere paa ham, der skabte Himlen og Jorden, og som gav Menneskene Forstand og Dømmekraft. Han har givet dem Leilighed til at vælge Godt eller Ondt efter eget Lykke, men Resultatet af vort Valg ligger fremdeles i hans Haand. Vore Fjender kunne lægge hvilke som helst Planer imod os, de have Lykt til, de kunne udgive Love og tage alle slags Forholdsregler for at hindre dette Værks Fremgang, de have Frihed dertil; men Gud kontrollerer alle deres Foretagender og vil vende alle deres Rænker til Fordeel for sine troende og lybdige Børn, ja vil endog bringe Menneskets Brede til at prise ham.

Maas Gud hjælpe Eder til altid at gjøre hvad der er Ret.

Indianer-Høvdingers Besøg i Washington.

(Fortsat fra Side 349).

Brave Bear (den dristige Bjørn) sagde: „Jeg er gammel; jeg er 75 Aar gammel; da den store Mand skabte os, vare de Hvide og de Røde allesammen Brødre, og vi levede som Brødre; men nu er det ikke saa. Vi døe bort, og de Hvide, som vogte og blive mægtige, søge at knuse os; intet Haab levnes os. Den store Mand seer dem, og vil engang kræve dem til Regnskab for deres Misgjerninger. Den store Mand sagde til mig, da jeg var en Høvding: Hvis Du bliver mægtig og riig, kan Du ikke tage dine Rigdomme med Dig, naar Du døer. Han maa have sagt anderledes til de Hvide, som ere saa gridske efter Penge; han maa have sagt til dem: Naar I døe, kunne I tage Alt med Eder i den næste Verden.“ Derpaa reiste han sig op og sagde med megen Følelse: „Tag ikke bort Alt hvad vi have, men vær barmhjertige mod alle Indianere. Der er Nok for de Hvide og Nok for de Røde. I alle mine Kammeraters Navn, hvilke ere her tilstede, udtaler jeg det Ønske, at Freden maa vare evig. Jeg haaber, at vor store Fader vil have Medsyn med os. Vi ere ulærde og kjende kun, hvad den store Mand lærte os. Giv os, hvad I have lovet.“

Minister Cog talte derpaa med dem om Dverenskkomsten af 1867, hvortil Indianerne sagde, de intet kjendte, at den var bleven afsluttet af løgnagtige Regjeringsagenter osv. Efter Raadslagningens Ende den Dag sølte Høvdingerne sig meget nedslaaede, og Red Cloud ponsede endog paa Selvmord, da han ligesaa godt kunde døe der, meente han, som andenstedes, eftersom man havde bedraget ham for Altting.

Den 11te Juni afholdtes atter et Raadsmøde, ved hvilken Leilighed Red Cloud sagde: „Jeg er bleven træt af at tale. Igaar var jeg gal, da jeg opdagede de Hvides Trædselighed mod mig. Man kan let stusse os, da vi ikke forstaae at læse eller skrive. Vi bestaae af to og tredive Nationer og have et Raadhuus ligesom I. Vi holdt Raad, før vi kom hid, og jeg har talt i Alles Navn. I Hvide have en Høvding at gaae efter, men min eneste Høvding er den Almægtige. De Hvide troe, at den store Mand har Intet at bestille med dem, men han har; efterat I have borttaget al vor Eiendom, ville I komme til at undgjelde for det herester. Den store Mand stuer ned paa os og horer vore Bonner. Efter Freden i Horse Creek 1852 gjorde I den feirrige Bjørn til Høvding og derefter dræbte I ham. I gjorde det samme med Eders egen store Høvding (Præs. Lincoln). I have stjaalet Denver fra os, og vi fik aldrig Noget til Gjengjæld. Fort Fetterman er en Forbandelse for mit Folk, og Soldaterne gjøre ikke Andet end Ulykker; de stjenke mine Mænd Ildvand, stjænde mine Kvinder og begaae mange andre onde Ting; desuagtet vil der ingen Krig blive, om blot de Hvide vilde lade os i Fred.“

Blandt andre Congressmænd, som talte med disse Ørkenens salbne Søner, var ogsaa vor Delegerede Eldste W. W. Hooper, som komplimenterede dem, idet han sagde, at hans Folk Mormonerne havde reist frem og tilbage over Stetterne i to og tyve Aar med deres Kvinder og Børn, Kreaturer og Gods, men havde aldrig mistet et Liv, et Trædyr eller noget af deres Gods, før Jernbanen blev bygget.

Red Cloud svarede, at Mormonerne havde aldrig talt kroget og havde altid behandlet dem broderligt.

Præsident Grant forærede enhver af Hovdingerne hundrede Dollars, som de strax gik hen at købe Ting for, som faldt i deres Smag, saasom Tæpper, Berler, Kamme, Berster osv., og den

17de begave de sig tilbage til Vesten, berigede med gode Løfter, som rimeligvis ligesaa lidt ville blive opfyldte som de tidligere givne. Ved den sidste Jernbanestation skulde Enhver af dem tillige erholde en Hest, hvormed de kunde fortsætte Reisen til deres Hjem.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Septbr.

Præsident W. W. Cluffs Reise til Stockholm.

J Selvskab med Eldeste Peter Brown toge vi ved Middagstid den 30te Juli over til Malmö, hvor vi modtoges paa Bryggen af Eldeste J. Holmberg, Præsident for Staane Conference, saut den omreisende Eldeste B. N. Walter. Efter at have nydt Godt af vore Sødsendes Gæstfrihed i Conferencehuset, toge vi en Spadseretour rundt Byen og sandt, at Malmøs Omegn er langt smukkere end den gamle By selv, hvilket er Tilfældet med de fleste skandinaviske Byer. Dette er et Beviis for, at Nutidens Smag og Byggemaade langt overgaaer Fortidens.

Næste Morgen foretoge vi i Forening med Malmö Sangchor og mange af de Hellige en behagelig Udflugt til en lille Skov i Omegnen, hvor man paa den gemtykligste Maade søgte at efterligne amerikansk Leirliv, rigtignok med den Forskjel, at her bestod Provianten af de lækkreste og mest udsøgte Retter i riig Overflodighed. Fire eller fem Timer tilbragtes her under Munterhed og Stjæmt i Skovens forfriskende Kjølighed; men senere paa Dagen kom den alvorligere Deel af Festen, idet circa 150 Hellige og endeel Fremmede samlede i det bekvemme Forsamlingslokale, hvor rigeligt af Herrens Aand var udgydt, og Meget blev talt til Opmuntring og Belærelse for de lykkelige Tilstedeværende. Fem Personer døbtes samme Aften, vi ankom dertil.

Mandag Morgen den 1ste August toge vi med Jernbanen til Jonköping, hvor vi ankom samme Aften. Da Conferencepræsident J. Öhrngren ikke var hjemme, opholdt vi os Natten over hos Broder Svante Johansen, og med Løfte om at blive der længere paa Tilbagetouren, fortsatte vi vor Reise til Stockholm, hvor vi ankom Kl. 4 Onsdag Eftermiddag og modtoges af Præsident Eric Peterson og mange af de Hellige. Denne Tour gennem Sverrig var i Sandhed høst behagelig, og da det et Bjergland, som vegler med Skove og Søer og paa flere Steder er heelt romantisk, minder det paa en behagelig Maade om mit eget dyrebare Fødeland hiinsides Havet, og jeg finder det ganske i sin Orden, at saadant et Land kan frembringe Kunstnere som Jenny Lind, Christina Nilsson o. fl.

Vi havde tre gode Forsamlinger blandt de Hellige i Stockholm, hvor den gamle velbekendte gode Mand herskede, der er saa karakteristisk for de Sidste-Dages-Hellige. Tre Personer døbtes, medens vi vare der. Vi gjorde ogsaa en Udflugt til Upsala, hvor der findes en god og kraftig Green af vor Kirke. Mange Fremmede undersøge Evangeliet med Opmærksomhed, og Udfigterne ere meget lovende for Fremtiden. Præsident C. Peterson var netop kommen tilbage fra et treugers Besøg i Norrland, hvor tolv Individer bleve døbt under hans Ophold dersteds.

Onsdagen den 10de bød vi Broder C. Peterson og de Hellige i Stockholm Farvel og begave os paa Hjemreisen. I Socköping traf vi nu Eldste Öhrngren og havde samme Aften en fortræffelig Forsamling med de Hellige og mange af vore udenforstaaende Venner. De Hellige her saavel som allevegne, hvor vi kom frem, vare lykkelige ved Sandheden, de havde annammet, og vare begejstrede for Bærkets Fremme. Herrens Gjerning synes at nyde god Fremgang i Sverrig, og det er vor Overbeviisning, at mange af hiint Lands trælbundne Sønner og Døtre, der nu sukke under Sektismens trykkende Vægt, ville annamme det sande Evangeliums friere Vægt, der ene er istand til at løfte Sjælen, klare Blikket og føre de Gjenfødte frem paa Saliggjorelsens Bane.

Lørdagen den 14de ankom vi atter til Kjøbenhavn, hvor vi foresandt Alt i sin sædvanlige gode Orden.

Besiddelser.

Herved bekendtgjøres, at Eldste Mons Andersen, som midlertidig var bestillet til at bestyre Christiania Conference, er løst fra denne Bestilling og er bestillet som omreisende Eldste sammesteds, og Eldste Peter Brown er bestillet til at tage Præsidiatet over Christiania Conference. Sidstnævnte Broder afreiste herfra den 17de August til sin fremtidige Arbejdsmark.

I indværende Nr. sluttes Conferencerapporten fra Zion. Paa Grund af den sildige Aarstid, den blev afholdt, og siden paa Grund af at Eldste Hoopers Forsvar optog betydelig Plads i „Stjernen,“ er den kommen temmelig sild til de Helliges Kundskab. Af de samme Aarsager have vi gjort den mere sammentrængt end sædvanlig.

Følge Brev fra Præs. Horace S. Eldredge erfare vi, at den 7de Septbr. afgaaer et Skib med engelske Emigranter fra Liverpool til New York, hvilken Leilighed ogsaa vil blive benyttet af nogle Scandinaviske Hellige. Dette bliver den sidste Afdeling af dette Aars Emigration.

Den 40de Aarsconferenc i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige,

afholdt i Saltfostaden den 5te Mai 1870.

(Fra „Deseret News.“)

(Fortsat fra Side 343.)

Ældste Crastus Snow, til hvem Ordet derefter overlodes, tog til Text: „Hvis I ikke ere Et, ere I ikke mine.“ Uagtet Befolkningen i disse Dale bestaaer af Individier indsamlede fra mange Nationer, raader der dog en Enighed her, som er enestaaende i Verden; ikke desto mindre maa det indrømmes, at vi endnu staae langt tilbage fra den Grad af Enighed, som Christus fordrede af sine Efterfølgere. Vi have ikke endnu erhvervet os stor Enighed i timelige Anliggender. Det er paa Tide at vi holde op med at indføre fra andre Stater, hvad vi kunne producere selv. Det Gæstede, vi bør indføre, er Maskiner og deslige. Vi ønske ikke, at alle vore unge Mænd skulle kaste sig over Agerbrug og Kvægavl, men nogle bør oplæres i mekaniske Færdigheder tillige. I Zion bør Capitalen ikke anses som min eller din, men som Herrens, og bør staae under Præstedommens Control. Den praktiske Opdragelse bør holde Stridt med den theoretiske. Lad os producere Jern, Bomuld og Uld, garve vore egne Huder og lave vort eget Støtøi og enhver anden Ting, vi behøve. Det er en selvmorderisk Fremgangsmaade at vrage hjemmelavede Artikler og indføre Ting, som vi selv kunne fabricere, selv om sidstnævnte virkelig var en Smule dyrere. Enhver Sidste-Dages Hellig burde have sund Sands nok til at indsee dette, uden evindeligt Prædiken og Skriven derom.

Ældste Lorenzo Snow talte om Guds Riges evige Natur og om Nødvendigheden af fortsat Aabenbaring.

Ældste Joseph Young tog til Text: „Om Noget vil adlyde Evangeliet. Han skal kjende, om Lærdommen er af Gud eller om vi tale af os selv.“

Søndagen den 10de.

Præsident George A. Smith talte om den Fremgang, Musikken ved vor Gudstjeneste havde gjort, og omtalte, hvorledes alle vore Gæster fra Staterne sølte sig dybt grebne af vort herlige Sangkor og vort prægtige Orgel, som begge ere uden Lige i religiøse Forsamlinger i Amerika. Takkede Sædskende for deres Flid i denne Henseende og opmuntrede til fortsat Anstrengelse. Sagde, at han ansaae Agerbruget gavnligere for Folket end Minearbeidet; dog ville vi snarest mulig henvende Opmærksomheden paa Fernproduktionen. Opmuntrede Brødrene til at købe deres Land af Regjeringen isølge Loven, og paalagde alle Nykommere at udtage deres Borgerbreve i rette Tid. Opmuntrede ligeledes til Silkeavl, Humleavl og andre nyttige Ting; sagde, at Brødrene og Søstrene burde afstaae fra at nyde hede Drikke, paadet at vore Børn ikke skulle arve vore Svagheder. Det er de Helliges Pligt at gjenløse Menneskeslægten fra Sygdom og Affældighed, hvilket kun kan ske ved at opreise en reen og kraftig Efterfølgelse.

Ældste Charles C. Rich talte om Gavnligheden af at efterleve Evangeliets Principer.

Ældste Franklin D. Richards fremhævede, hvor taknemmelige vi burde

sole os for de store Betsignelser, Gud har stenet os; dvælede med stor Inderlighed ved Bestaffenheden af det Præstedømme, den Almægtige havde gjengivet til Jordan ved Broder Joseph, og drog Paralleler mellem den Aand, der uttrer sig i Verden, og den Aand, som virker og rører sig blandt de Hellige.

Følgende Brødre kaldtes til at gaae paa Mission: P. D. Thomassen, Peter Brown, Joseph Bean, Peter Madsen fra Provo, Richard Smith, Francis Foul, Thomas W. Ueberck, Caleb Parry, Daniel McAlister og Thomas Woolley.

Ældste George D. Cannon sagde: Den Bantroens Aand, som i den senere Tid har aabenbaret sig blandt Menneskenes Børn, har fremkaldt en Mængde Betragtninger i min Sjæl. Naar jeg seer dem, der have tilhørt denne Kirke, kalde Lys for Mørke, Sandhed for Løgn, og seer dem vende sig imod Guds Tjenere og hans Evangelium, har det bragt mig til at bæve af Frygt for, at ogsaa jeg skulde ledes vild og forsage dette Værk. Vor Tro, at Gud er den samme nu som fordem, anses som fanatisk og som staaende langt tilbage for Tidens høie Udvikling. Hvor kan man finde Tro? Gaa iblandt de forskjellige Sekter og sig dem, at Gud i gamle Dage pleiede at give Aabenbaringer til Menneskene, saa vil man strax svare Eder, at de troe ikke, han gjør saa mere, eller at Nogen kan erholde Syner, Aabenbareelser, Gaver og Kræfter i vore Dage. O, hvilket Mørke! Intet Under, at Sekternes Tal forøges Dag for Dag. Hvordan er det sat med dem, der have kjendt Evangeliet og derpaa vendt sig bort fra samme? Jesus sagde: „Hvis Lyset, som er i Dig, bliver Mørke,“ eller rigtigere: „hvis Lyset, som er i Dig, bliver fortrængt af Mørket, hvor stort bliver saa ikke Mørket.“ Naar den sande Hjertes Røst ikke kjendes fra den fælles

eller hans Røst bliver foragtet, o hvor mørk maa den Sjæl da ikke være! Uansøg de Frasalbnes Liv og Levnet, fra den første Apostat til den sidste, saa ville I finde — og jeg siger det i den Herre Jesu Christi Navn — at de have begaaet en eller anden Synd, hvilket har bragt Guds Aand til at forlade dem. De, der have overtraadt Herrens Bud og ikke omvende sig, ville tidligt eller seent forlade denne Kirke, ligemeget hvad deres Stilling eller Kalb monne være, eller hvad Lys de monne have havt. Hvor varsomt burde derfor ikke enhver af os vandre, paadet at vi aldrig skulle tabe Lyset og ledes ind i Mørket.

Eftermiddagen.

Ældste Brigham Young jun. sagde, at der var Tusinder af Hellige i Europa og paa Verne i Habet, som længtes efter at indsamles til Guds Folt i Zion; paalagde dem, der i tidligere Tider vare blevne hjulplne til at emigrere, at tilbagebetale de laante Summer snarest muligt, da det røbede stor Uaknemmelighed ikke at indfrie sine Forpligtelser, naar man var istand dertil. Man kan ikke besjæles af Guds Aand, naar man lader dem sulke i Armod, som tidligere offrede sine Midler til vor Udfrielse, og dog er der desværre Mange i de gamle Lande, som den Dag idag indehave Beviser for ublaante Penge, og taalmodigt vente paa sammes Indfrielse. Hentydede til vore Fjender, der gjøre alt Muligt for at omstyrte dette Værk; læste derpaa 6te Kapitel af Daniels Propheti, uden at gjøre nogen Bemærkning derover, da det Dplæste var indholdsrigt og fatteligt nok i sig selv.

Ældste Joseph F. Smith sagde: Vi troe paa Christi Forsoning og hans Opstandelse, og om vi blive standhaftige, have vi Forjættelsen om at vorde ham lige.

Om hele Verden rustede sig til Kamp mod os for vor Troes Skyld, have vi kun eet Svar: Vi ville adlyde Gud mere end Menneſter. Vi have gjort en Pagt at ville adlyde vor Gud i alle Ting, og om Nogen onſter at vide, hvad vi ville gjøre, om Verden ſtulde forſøge paa at hindre os deri, lad ham overveie det Kapitell af Daniel, ſom netop blev oplæst. Vi frygte ikke Verden, og vi agte her- efter ſom før at elſte vort Præſtedomme, ære vort Kald, adlyde alt, hvad Gud har aabenbaret og alt, hvad han her- efter vil aabenbare til os, indtil Over- trædere og de Ugudelige blive udstødte fra os og kun de Gode blive ladte tilbage.

Præſident George A. Smith opmuntrede til at helligholde Sabbaten, iagttage vore Faſtedage og ihukomme vore Trængende. Overtrædelse vil altid be- virke Apoftaſi, om man ikke hurtig om- vender ſig. De, der beſmitte Guds Tem-

pel, maa e fornegte Troen. Naar en Mand vandrer vanhellig for Gud og for- negter ſin Tro, vil han ſnart findes blandt dem, der torſte efter Herrens Salvedes Blod, men Udgydelsen af uſtyldigt Blod er en af de værſte Forbrydelſer at ſaae aftvættet. Vær ikke bange, I Hellige, for dem, der blot kunne ſlaae Legemet ihjel; Gud baade kan og vil beſkytte os; uden hans Hjælp havde vi ikke været det frie, uafhængige Folk, ſom vi ere idag, og de, der udtæde Love for at komme os tillivs, vil det gaae ligesaa uheldigt ſom Kong Darius' Hof, der ſøgte at knuſe Daniel.

Præſident Brigham Young slut-tede Conferencen med nogle Bemærknin- ger om de Helliges Tilſtand, Verdens Bantro, Guds Perſonlighed og celeſtialt Vægteſtab.

Præſident George A. Smith holdt Slutningsbønnen.

Correspondance.

Aalborg, den 16de Auguſt 1870.

Præſident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Haabende, at nogle Linier fra denne Deel af Deres Arbeidsmark ikke ville være aldeles blottede for Interæſſe for Dem, tillader jeg mig herved at give en kortfattet Skildring af Forholdene her-ovre. Aalborg Conferencce er indeelt i fire Greene med hver ſin Forſtander; Greenene ere atter deelte i mindre Kredſe, hvor det lokale Præſtedomme afholder Forſamlinger blandt de Hellige eller Fremmede, ſom Leiligheden gives. Vi afholde i hver Green et ſaakaldet Greenſmøde engang om Maanedene; Formiddagen benyttes da til at omhandle Greenens An-

liggander, medens Eſtermiddagen anvendes til offentlig Forſamling.

Mine Medarbeidere, hvoriblandt Brodrene Soren og Michael Chriſtensen fra Zion, ere dygtige Mænd, ſom med Sjæl og Sind ſøge at fremme vor hellige Sag, og jeg er taknemmelig til min Gud for at kunne ſige, at vort Arbeide er ikke onſonſt. Om end ikke Folk komme ſtare- vis til Daaben for at ſaae deres Synder aftvættede og blive indpødede i det gode Dietræ, ſaa kan jeg dog ſige, at af og til ſøies Nogle til de Helliges Tal, og Conferencens Vægt er ſtadig og jevn.

Jeg maa sige til de Helliges Nøse, at de stræbe daglig at leve efter deres Religion og vise deres Tro i gode Gjerninger, hvilket er Kjendetegnet paa Guds Børn. Iaar reiste 62 Sjæle hjem til Zion fra denne Conference, og de Hellige, som ere ladte tilbage, imødesee med Længsel deres Udfrielse. Selv lægge de tilside, hvad de kunne undvære af deres smaae Indtæger, medens de samtidigt see

op til deres Venner og Slægtninger i Utah for videre Hjælp til at kunne realisere deres Hjertes Attraa.

Brødrene S. og M. Christensen ere for Tiden i Vensyssel, men ventes hertil næste Søndag.

Vedende Gud at velsigne Dem og Deres Medarbejdere i Contoiret, forbliver jeg Deres Broder i Pagten
S. H. Jensen.

Amerika.

Huntsville, Weber County, den 25de Juli 1870.

Præsident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Jeg har idag taget den Beslutning at skrive Dem til for at opfylde det Løfte, jeg gav Dem for vi skiltes; dog søler jeg det mere som en Trang end som en Pligt; thi jeg længes at høre fra mine Venner i Danmark. Jeg siger Venner, thi Evangeliet har ikke alene gjort os til Brødre og Søstre, men har knyttet et Venstabsbaand, som kun Utrofasthed mod Gud og hans Love kan opløse. I dette Dieblik, medens jeg skriver disse Linier, løber Tanken omkring i Aarhus, Fredericia og Vensyssels Conferencer, hvor jeg har baaret mit Vidnesbyrd, og jeg erindrer mange trofaste Sjæle, som jeg veed længes efter deres Udfrielsesdag. Jeg ønsker at sige til Saadanne: Vær trofaste fremdeles og I ville see Guds Haand udraakt til Eders Befrielse. Mange have en utidig Længsel efter at vorde udfriede, og jeg veed det almindelige Raad er: Broder Cluff, kan De ikke gjøre noget for vor Udfrielse iaar, — som om hele deres Velsærd beroede paa at gaae op til Zion, og Mange af den Slags have neppe haft Tid at tage Afstemsraad i Zion, for de ere gaaede til Minerne

for at dyrke den Gud, de elskede, nemlig den almægtige Dollar. For mig er Evangeliet og min Frelse i samme kostbare end nogensinde i mit Liv. Mit Studium ved Dag og Nat er at fremme Zions Sag og leve saaledes, at jeg maa blive en af de Trofaste, som lever ved hvert Ord, der udgaaer af Guds Mund. De veed, hvorledes Broder Brigham og de Tolv have været meget ivrige i at indskærpe Folket Nødvendigheden af at efterleve Viidsomsordet. Det synes nu, at Herrens Tid at prøve dette Folk er kommen. Bornekopperne ere i Tiltagende iblandt os; dog vi frygte ikke, thi Forjættelsen er, at Dødens Engel skal gaae de Lydige forbi paa Udelæggelses Dag.

Vi her i denne Plads vente en temmelig god Høst. I Weber Valley er Ingenting levnet af Græshopperne; de reiste Nord paa liig Styer. Om jeg ikke havde seet samme, kunde jeg ikke have gjort mig nogen Forestilling derom, og kun formedelst Guds vise Styrelse lever dette Folk. De Ugudelige sige, dette er et forbandet Land, vi ville ikke boe her,

og de gaae til andre Steder, men vi savne dem ikke, vi søle tværtimod til at sige: Gaa, vi kunne leve Eder foruden.

Jeg kan hilse fra Br. John Smith; han er her i denne Tid og giver patriarkalske Velsignelser.

Jeg længes efter at høre fra Dem og Missionen, og beder Dem nu at und-

skyldte min korte Skrivelse. Jeg skal senere skrive mere.

En venlig Hilsen til Deres Medarbejdere Thomassen, Edleffen og Andre. Et Par Ord fra Br. Thomassen vilde være saare velkomne.

De især er venlig hilset fra min Familie og fra Deres i Pagten forbundne
P. C. Geertsen.

New York, den 2den August 1870.

Præsident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Jeg haaber, De har modtaget min korte Meddelelse fra Queenstown, Irland, og jeg vil nu ligeledes kortelig melde om vor videre Reise. Med Undtagelse af endeel Rødvind kunde Veiret ikke være gunstigere end det var i enhver Henseende. Sundhedstilstanden var fortrinlig, og Munterhed og Tilfredshed herskede. Ingen Døde; kun en norsk Søster er syg, og bliver maaskee efterladt paa Hospitalet her.

„Minnesota“ er et udmærket Dampskib, der allerede har ført mange Compagnier af Hellige over Havet, og baade Officerer og Mandskab erklære eenstemmigt, at vore Folk ere de bedste Passagerer, de kunne ønske sig, da de altid holde god Orden og Reenlighed iblandt

sig. Kosten var god og rigelig; Appetiten ligesaa, hvorfor vi ogsaa spiste fire Gange om Dagen. Foruden de Hellige var der 350 irske og tydske Emigranter ombord, hvilke dog vare heelt adskilte fra os.

Bed Middagstid igaar begyndte Landstigningen. Vi begave os som sædvanlig til Castle Garden; vor Bagage blev undersøgt af Toldvæsenet og lidt Told maatte betales. Veiret er meget varmt her og nogle af vore Sødstende synes at lide lidt af Heden, men vi ville snart komme væk herfra, thi i Eftermiddag tage vi over Pittsburg-Linien vestover.

Med venlig Hilsen til Dem selv og de Hellige. Deres Broder

Jesse N. Smith

Nyheder fra Utah.

Af et privat Brev til Vidste Cannon fra en „Hedning“ i Washington hidfætte vi følgende, vedrørende Br. Hoopers Mission. „Begge Partier synes nu at udhvile sig efter den haarde Kamp, og for Dieblirket ere Deres Venner de Triumpherende. Dette kan Deres Folk takke Herr W. H. Hooper for. Jeg har aldrig seet en saadan Blanding af Energi, Taalmodighed og Sindighed forenede i een

Mand før. Han synes instinkt-mæssig at føle sin Vei frem til Seir, hvilket er ligesaa forbausende som den Visdom, han lagde for Dagen, da det kom til aaben Debat. Hans Forsvar for Deres Sag i Congressalen var et af de dygtigste, jeg nogen- sinde har hørt. Omringet som han var af Landets dygtigste Jurister, der nys- gjerrigt lyttede til hvad han vel kunde sige til Forsvar for sin upopulære Tro — med Gallerierne og Gangene opfyldte af Folk, blandt hvilke han forgjæves søgte en Ven, stod han rolig frem og foredrog med høitidelig Alvor sit Forsvar for religiøs Frihed i en Aand, der vakte Manges Sympathi om end ikke deres Overbeviisning. Jeg anseer det som en Pligt at underrette Dem derom, for at Ederes Repræsentant kan blive rigtig bedømt af sit Folk." — At Br. Hoopers Arbeide vurderes høit af hans Brødre hjemme og ude, er vist overflødig at bemærke, og han er atter opført som Candidat for næste Valg af en Delegeret, hvilket sandt Sted første Mandag i August, om hvis Udfald vi endnu ingen Efterretning have modtaget.

Den 24de Juli, Aarsdagen for Pionerernes Ankomst til Utah, høitidelig- holdtes med Fanetog, Processioner, Optog, Musik, Kanonade og Taler i Taber- naklet, hvor Eldste Orson Pratt var Dagens Orator. Ogsaa andre Herrer havde Ordet, saasom Præs. B. Young, George A. Smith og William H. Hooper. Blandt de ved denne Leilighed affungne Sange var ogsaa:

„Hvem drømte vel, at Utah forstyrred Verdens Ro?

Hvem drømte, de Mormoner var frygtet for sin Tro?

Jeg veber neppe røre ved saadant farligt Stof,

Thi Alle tale om Utah."

der foredroges af Broder John McAllister og modtoges med stormende Jubel. Om Efttermiddagen benyttede George Francis Train Tiden. Om Aftenen stort Fyr- værkeri og Salut.

Lady Franklin, Enke efter den berømte Polarfarer Sir John Franklin, ankom til Ogden den 19de Juli fra Californien. Hun opholdt sig der en Dag, men var for sygelig til at reise ned til Salt Lake.

Uagtet General Grants Løfte at lade Sekretær Mann forblive i sin Plads for Nærværende, har han dog skyndsomt udnævnt en Anden i hans Sted, nemlig Mr. Berner H. Vaughan fra Alabama.

George Francis Train er atter i Salt Lake, hvor han har holdt sine sæd- vanlige begejstrede Taler baade paa Theatret og i Tabernaklet.

Blandinger.

Eldste W. Leseuvre skriver fra Rennes i Frankrig under 1ste August: Da jeg befinder mig midt iblandt det franste Folk, kan jeg fortælle lidt om Tilstanden her. Jeg har bivaanet Troppernes Afreise herfra Rennes og seet Folkets Fortviv- lelse, deres Sorg, deres Graad, de Vortdragendes Glendighed saavel som de Til- bageblivendes Jammer. Det almindelige Raab er: Hvad skal der ske! Man synes at vente forfærdelige Begivenheder og man gruer og skjælver for Krigens Udfald. Hvad mig selv angaaer er jeg rolig og taler Gud, fordi jeg er et levende Vidne

til Opfyldelsen af hans Tjeneres Ord. Naar hans Villie see i alle Ting, saa Evangeliet kan blive frit forkyndt i Frankrig. Hvis der ikke snart bliver større Religionsfrihed i dette Land, venter jeg at reise hjem til Utah næste Aar, men jeg vilde hellere blive her og forkynde Frelsens Budskab for dette Folk, om Leiligheden var dertil.

Den af Br. Caine omtalte Række Forelæsninger af Edward Tullidge i Washington bestod af een, som altsaa blev den første og sidste. Han gjorde ikke alene sig selv latterlig, men ogsaa sin Belynder og Bestytter Dr. Newman, som havde ventet sig saameget af denne nye Forbundsstælle.

Døde. Johan Christian Christensen i Fort Ephraim dræbtes af en Lynstraale den 13de Juni, medens han vandede sin Ager.

En Søn af J. C. og Juliane Sandberg, Salt Lake City, ved Navn Charles Andrew, døde den 18de Juli af Lungebetændelse; han var henved fire Aar gammel.

A d r e s s e r.

Joh'n Ehrngren, Fortunagræn Nr. 15, Sønøping, Sverrig.
 Peter Brown, Munkedamsveien Nr. 17, Christiania, Norge.
 Joh'n Scholdebrand, Salt Lake City, Utah, Amerika.

I n d h o l d.

	Side.		Side.
Tale af Præs. B. Young	353.	Den 40de Aarsconferencen i Saltstaden (sluttet)	362.
Indianerhøvdinger i Washingt. sluttet	359.	Correspondance	364.
Redaktionens Bemærkninger (Præs. W. W. Cluffs Reise til Stockholm)	360.	Nyheder fra Utah	366.
		Blandinger	367.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorengensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn

Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.

Trykt hos F. C. Bording.